

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

796.5

Hely

Idő

"1913"

Személy

Szerző

P. S.

Cím

Kilencszázezer kiránduló.

Forrás:

Budapest

Bp.

1913 4/27.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Kilencszázezer kiránduló.

Budapest, július 26.

Egyáltalán nem vagyunk hajlandók mindent készpénznek elfogadni, amit a külföldi országokról, népekről olvasunk. És ez csak természetes. No, ugyan derék dolog is volna, ha a külföld mindent elhinne, amikről »eredeti tudósításaik« és »hiteles értestiléseik« beszámolnak rólunk. Feltételezem, hogy, amint mi elképdedünk néha azokon, amiket feltalálnak külföldi lapok a mi viszonyainkról, szokásainkról, éppen úgy megmosolyogják, teszem az amerikai milliárdosok azokat a közleményeket, amelyek az ő életükről, bogaraikról beszámolnak. A távolság csal; hol kevesebbet, hol többet mutat és attól is sok függ, hogy valaki jóakarattal néz-e valamit, vagy rosszakarattal.

Ne fogadjuk el tehát készpénznek, amit egy előkelő német lapban olvasunk egy londoni vasárnapról. Tegyük fel, hogy az elfogultság vezette a cikk írójának tollát, vagy talán azért beszélt oly lelkesedéssel nénemasszonyról, hogy komámasszony — a saját nemzete — is értsen belőle; elég az hozzá, mondjuk, hogy kissé tulozott, amikor többek között így ír:

... A legutóbbi vasárnap Londonból a tengerpartra és a közel elérhető üdülőhelyekre kilencszázezer ember utazott el, hogy a város kormos levegőjétől eltikkadt tüdejét friss levegővel felüdítse, elpetyhüdt idegeit felfrissítse. A rengeteg tömeget kétezer rendes és sok rendkívüli vonat szállította. A vasuti pénztárakra kifüggesztették a táblákat, hogy minden jegy elkelt, de, mert a tömeg tovább is özönlött, papírdarabokra ceruzákkal irt jegyeket adtak

ki... Már most ezen a nenany'soron aztán lehet eltöprengeni. Olyan tulajdonképen ez a hiradás, mint egy nyitott seb; akárhol nyul is hozzá az ember, mindenütt fáj — nekünk.

Kilencszázezer kiránduló egy vasárnap. Minthogy pedig Londonnak hét millió lakosa van, átlag minden nyolcadik ember felkerekedett, hogy kissé kiszellőztesse tüdejét a szabad természet ölében. Az a kilencszázezer ember nem rettent vissza esetleg egy-két órai vasuti utazástól sem, csak hogy tengeri levegőt szivhasson. Már most ezzel szemben aztán nézzük a mi vasárnapjainkat. Kávéházak, kocsmák tele; aki nem iszik, az kártyázik valamely füstös lokalitásban. Akiben már nagy a vállalkozási szellem, az nekidurálja magát és kirándul a Városligetbe, vagy — uram bocsá! — a Svábhegyre. Sőt, reggel a pályaudvaron még találkozhatunk tíz-husz olyan vállalkozó szelleművel is, aki — Nagymarosig elmerészkedik. Hanem ez aztán nemcsak melegítőt, szalámit, sült csirkét, hegmászó-botot, kézipatikát, kis párnát, hátizsákot, hőszemüveget visz magával, hanem még vagy harmincféle felszerelést. Aztán micsoda ideges lőtás-futás kapkodás van azon a pályaudvaron. A kiránduló mindenkiel összekap, senki és semmi sem tetszik neki, Stephenson-tól kezdve le a kalauzig és fel a miniszterig mindenkit szid, mindenkinek a nevét feljegyzí, hogy így, meg hogy úgy és elcsapatom és majd megmutatom...

Aztán még valami. Mit ír az a német ujság? Hogy kétezer rendes és sok rendkívüli vonat szállította az utasokat és hogy nem a kocsik fogytak el, hanem a jegyek. Szerencsétlenségéről, dulakodásról, kifícámitott kezekről,

letört derekáról, rendőrökről, becsukásról, egy szó sem.

Nálunk pedig kirándul négy, nem, hat-ezer ember. És másnap? A képes lapok »helyszini felvételek«-et közölhetnek megostromolt kocsikról, megkardlapozott kirándulókról; a mentők statisztikát közölhetnek bétört fejekről és letépett fülekről; az ujságok hasábos riportokat közölhetnek a panaszokról, gyalog bejövetelekről; a mennyei főkönyvvezetők pedig segéderőkkel irhatják be a sok átkozó-

dást és ilyenféle fogadalmakat: törjön le a kezem, lábam, ha még egyszer vasárnap kirándulok valahová...

A londoni nép nem sajnálja az időt, a pénzt, hogy egészségének szolgáljon és tengerpartra ránduljon; a hatóságok pedig gondoskodnak arról, hogy ki is rándulhasson. Eredmény: kilencszázezer kiránduló, kétezerrel több vonat, pótjegyek. A mi kényelmes közönségünk nem szívesen rándul ki és a hatóságoknak van gondja rá, hogy még az a csepp kedve is elmenjen, ami véletlenül még meg volna benne. Eredmény: szegény ember vagyok, de fogadok akármibe, hogy Budapest lakosságának háromnegyed része még nem látta a Balatont, a Tátráról, a Csorbai-tóról nem is beszélve.

Ez a különbség egy világváros között, amelynek lakossága, berendezkedése is világvárosi és — Budapest között. Pedig, jaj, de szeretnénk világváros lenni! De szeretnők, ha világvárosiaknak tartanának minket. Pedig — lehet, hogy ezért hazaárulónak fognak mondani, már mint ahogy ez szokás, vagy pedig szőrösmáju epéskedőnek — még mind a kettőtől nagyon messze vagyunk. Legalább is olyan messze, mint a drága ruhában tetszelgő masamód leány az igazi gazdag, előkelő nőtől.

P. S.